

kristityn foorumi

Miksi synty "riippuu" minussa?

Lyhyt kommentaari
Room.7:13-25

On ajattelua, että risti on ikään kuin välietappi, tai pikemminkin pakollinen alku jollekin erityisemmälle, johon uskovan tulee päästä. Ristiltä tulee jatkaa eteenpäin. "Olen vain armahdettu syntinen" – ajattelu kuuluu paikalleen jähmettyneelle vanhanaikaiselle kristitylle. Uusi viini ei sovi vanhoihin leileihin, opetetaan. Uuden viinin kristityn tavoite on vallata maailma ja siihen valmistavat ns. Pyhän Hengen voiman ja Jumalan läsnäolon kokemukset, joita tulee tavoitella. Näillä tarkoitan lukuisia, erilaisia ja erityisinä pidettyjä kokemuksia ja ilmiöitä aikamme kristillisessä kentässä: voimakkaita ruumiillisia kokemuksia kokoustilanteissa ja tunne-elämän vaikutuksia, jotka tulkitaan merkeiksi Jumalan läsnäolosta. Näistä kokemuksista saattaa tulla uskonelämän sisältö ja niihin pyritään etsiytymällä kokouksiin joissa puhujien tiedetään ohjaavan ihmisiä siihen suuntaan.

Roomalaiskirjeen 7 luku on ongelma monille aikamme uuden viinin raamatunopettajille, joiden mukaan synty ei enää riipu uskoon tullessa. Ihmisen kaksijakoista tilaa ei haluta täysin nähdä ja siihen on hyvä syy. Nimittäin: ilman Paavalin Roomalaiskirjeessä kuvaamaa todellista uskonkokemusta itsestä, on helpompaa edetä ristiltä edemmäs, korostamaan muita näkemyksiä Jumalan läsnäolosta ja uskontiestä, joka ei saa jäädä "vain" ristille.

Esimerkkinä lainaus tunnetun suomalaisen "uuden aallon" herätysjohtajan opetuksesta:

"Synti Riippui Minussa Kiinni– Nyt Olen Erillinen." (Otsikko).
"Ennen uskoontuloa, synty riippuu minussa kiinni. Sen varassa minä usein olen ja se kannattelee jotenkin minua elämässä kiinni (kuin tuoli ja sen päällä istuva olisivat yhtä). Jeesuksen pelastustyön kautta se (tuoli) ei ole enää osa minua. Kun minä tulen uskoon, minä jätän sen (voin lähteä kävelemään ja tuoli jää paikoilleen). Siinä on synty. Minä olen erillinen siitä. Puhdista minut! Sinä olet erillinen siitä, mikä sinua vaivaa, mikä sinua kietoo. Joskus 'istahdan' taas uudelleen syntiin, mutta silloin pyydän: 'Jeesus, sinun veresi tähden, puhdista minut!'" (Markku Koivisto, Nokia Missio, Kristityn kehityskertomus 19.2.2006 - Alleviivaus ja suluissa oleva JA).

Edellä oleva esimerkki on sisällöltään ongelmallinen. Ensimmäiseksi se on suoraan ristiriidassa Raamatun kanssa vaihtamalla Raamatun sanan "riippuu" sanaan "riippui". Toiseksi se antaa uskovan

tilanteesta kuvan, jota Raamattu ei tue. Kolmanneksi se ei kuvaa synnin vakavuutta, kuten Raamattu tekee. Omaansa ja meidän kaikkien tilaa Paavali kuvaa Roomalaiskirjeessä 7:13-25. Edelliseen viitaten jakeessa 21 sanotaan, "paha (siis synty) riippuu minussa kiinni" – ei "riippui minussa kiinni".

Vertailun vuoksi sama kohta Room. 7:21 muutamasta eng.kiel. käännöksestä. King James Version: "...evil **is** present with me", American Standard Version kääntää kuten edellinen, Darby's Translation: "...evil **is** there", Young's Literal Translation: "...with me the evil **is** present." UT:n kreikankielellä sana on "parakeimai", joka tarkoittaa samaa mikä kaikissa raamatunkäännöksissä lukee. Synty ei kerran ollut, se ON edelleen myös uskoon tullessa ihmisessä!

Roomalaiskirjeen 7 luku jatkaa jo kirjeen alkupuolella esille nostettua synnin, lain, uskon ja armon teemaa. Paavali kysyy 7:7: "Onko laki syntiä?". Hän vastaa siihen ehdottoman kieltävästi selittäen sitten lain tarkoituksen: Se paljastaa, näyttää synnin, tekee sen tiettäväksi. Lain kautta ihminen ja koko ihmiskunta tietää mikä on synty. Koska Jumalan laki tuomitsee synnin, se on "pyhä, vanhurskas ja hyvä", 7:12. Ihminen ei voi lakia täyttää, koska hän on perin juurin turmeltunut, ei ole ketään hyvää, kaikki ovat "poispoikenneet ja tyynni kelvottomiksi käyneet".

Raamatun kuvaus on täysin ristiriidassa ihmisen oman mielikuvan kanssa. New age liikkeen perusajatus, että ihminen on pohjimmiltaan hyvä tai että hänessä on ainakin osa hyvää, viehättää: kun ihminen kehittää tätä omaa hyvänsä, hän voi päästä aina jumaluuden tasolle. Karismaattisen liikkeen opettama ”olen jumala tai kristus” –ihminen ei nouse Raamatusta, vaan pakanoudesta ja sen uskonnoista.

Room 7:13 ”Onko siis hyvä tullut minulle kuolemaksi? Pois se! Vaan synti, että se synniksi nähtäisiin, on hyvän kautta tuottanut minulle kuoleman, että synti tulisi ylenmäärin synnilliseksi käskysanan kautta.”

Paavali viittaa siihen, että meissä oleva synti – ei Jumalan laki – on ongelman ydin. Ongelma on ihmisessä, ei Jumalassa. Usein kuulee sanottavan: Mikä Jumala se on, joka sallii maailmassa niin paljon pahaa? Ihmisen vastuu synnintekijänä sivuutetaan. Synti on ”tuottanut kuoleman”, koska hyvä laki on tuonut synnin päivänvaloon ja tuominut sen. Laki on annettu, jotta synti nähtäisiin sellaiseksi kuin se on: ”ylenmäärin synnilliseksi”. Se on kertakaikkinen vitsaus. Sen lonkerot ulottuvat kaikkialle ihmiskunnassa. Synnin olemassaolon syvyys ja vakavuus on paljon enemmän kuin mitä osaamme edes aavistaa. Sen vaikutusta ei voi vähätellä.

Room 7:14 ”Sillä me tiedämme, että laki on hengellinen, mutta minä olen lihallinen, myyty synnin alaisuuteen.”

Koska laki on Jumalasta ja hyvä, se on maallisen/lihallisen vastakohta. Se on

”hengellinen”. Sitten Paavali sanoo itsestään Kristukseen uskovana ”mutta minä OLEN lihallinen” ja ”myyty synnin alaisuuteen”. Raamatun kuvaus uskovasta on selvä: hän ON edelleen lihallinen, hän ei ole uskoontulon hetkellä päässyt eroon itsessään olevasta synnistä, sen himoista ja houkutusista.

Room 7:15 ”Sillä minä en tunne omakseni sitä, mitä teen; sillä minä en toteuta sitä, mitä tahdon, vaan mitä minä vihaan, sitä minä teen.”

Mutta toki jotain on tapahtunut! Jakeessa 15 luemme mitä: uskovana en tunnekaan enää minussa olevaa syntiä minuuteni keskeiseksi osaksi. En voi aina sanoa, että en koskaan halua syntiä. Minun lihassani oleva synti haluaa sitä ja se on osa minua. En pääse siitä eroon. Silti voin vilpittömästi sanoa havaitsevani itsessäni Jumalan vaikutuksen siinä, että haluaisin, ettei se olisi enää osa minua. Tunnistan ja tunnustan synnin itsessäni. Kuinka paljon helpompi olisikaan elää pyhää elämää, jos synti ei olisi minussa! Ajoittain voin tuntea syvää vihaa omaa syntisyyttäni kohtaan. Ajoittain tunnen suurta avuttomuutta sen edessä. Ajoittain saatan jopa joutua masennuksen hetkeen sen takia. Tästä ristiriidasta Paavali puhuu. Tämä ristiriita on todellisuutta jokaisen uskovan elämässä. Sen vähättely tai kieltäminen on tekohurskautta. Paavali ei käytä menneitä olomuotoja. Hän ei ”tehnyt” vaan tekee, hän ei ”toteuttanut” vaan toteuttaa, jne.

Room 7:16 ”Mutta jos minä teen sitä, mitä en tahdo, niin minä myönnän, että laki on hyvä.”

Paavali palaa vakuuttamaan lain kaikinpuolista hyvyyttä. Koska siis olen tullut näkemään synnin itsessäni ja koska huomaan, etten pidä siitä mitä näen, silloin se, joka minut on tästä vakuuttanut, eli laki, on hyvä ja kaikin puolin tarpeellinen. Tunnustan Jumalan lain täydellisen auktoriteettiaseman: Olen syyllinen Jumalan lain edessä.

Room 7:17 ”Niin en nyt enää tee sitä minä, vaan synti, joka minussa asuu.”

Paavali puhuu hengellisen ja lihallisen ihmisen välisestä ristiriidasta samassa ihmisolemuksessa. Koska Jumalan armon vaikutuksesta olen saanut tulla tuntemaan syntisyyteni ja kokenut tarvitsevani Jumalan minulle hankkiman sovituksen, niin mikä minä nyt olen? Lankeanko nyt syntiin siksi, koska haluan sitä niin kovasti? Vai saatanko langeta yksinkertaisesti siksi, koska se edelleen elää minussa – vaikka en haluaisikaan sen olevan osa minua. Tämä ei ole kuitenkaan mikään puolustus syntiin lankeamiselle. Synti on synti eikä sitä voi puolustella. Uskovan elämä on kilvoitusta syntiä vastaan – minussa olevan synnin vastustaminen kuuluu osaksi jokapäiväistä vaellusta.

Paavali erottaa hengellisen ihmisen mainiten sen sanalla ”minä”. Ja se minä todella olen. Se on minun todellinen, ikuinen minäni. Synti on kuin vaikea vuokralainen, jota nyt joudun sietämään määrättyyn aikaan saakka. Jumalan laki tuomitsee sen, minä tunnustan Jumalan lain ja näin tuomitsen syntini. Mutta silti se on minussa, se ”asuu” minussa. Se ei ole kuin tuoli, josta nousen ja johon voin joskus palata istahtamaan. Se ”asuu” ja toisinaan vieläpä voi minussa aika hyvin.

Room 7:18-19 "Sillä minä tiedän, ettei minussa, se on minun lihassani, asu mitään hyvää. Tahto minulla kyllä on, mutta voimaa hyvän toteuttamiseen ei; sillä sitä hyvää, mitä minä tahdon, minä en tee, vaan sitä paha, mitä en tahdo, minä teen."

Paavali jatkaa kuvaamalla lihallista luontoamme. Jakeessa 18 on totuus, jota ilman ei synny todellista ja kestävästä uskonyhteyttä Jumalan kanssa: minun synnin ruumiissani ei ole "mitään hyvää". "Ei mitään hyvää" käsittää kaiken. Olen täysin kelvoton. En voi mitenkään omin avuin nousta jumaluuteen, en edes "hyväksi ihmiseksi" Jumalan silmissä. Kaikilla ihmisillä, huolimatta siitä ollaanko uskossa tai ei, on yleinen käsitys hyvästä. Aina välillä löytyy kiistatta hyvää tahtoakin. Mutta lopulta aina hyvät pyrkimykset ikään kuin valuvat hiekkään. Ne eivät ole riittäviä. Aina jossakin välissä synnin ihminen astuu mukaan kuvaan: ahneus, oma etu, halut ja himot, yms. torpedoivat tehokkaasti monet hyvät pyrkimykset. Ei ole riittävästi voimaa hyvän tekemiseen. Maailmaa ei saada muutettua, ei pelastettua.

Jae 19 vahvistaa asian. Se ei tarkoita, ettenkö joskus Jumalan armosta saisi aikaan hyvääkin, mutta en saa sitä aikaan siinä määrin kuin tahtoisin. Haluaisin paljon enemmän. Vaikka myönnän minussa asuvan synnin ja vaikka haluaisin sen asuvan jossakin muualla, huomaan kuitenkin tekeväni ajatuksissa, puheissa ja teoissa asioita, jotka tiedän vääriksi ja joita haluaisin välttää. Se oli kiusallista Paavalille, se on kiusallista minulle.

Room 7:20-23 "Jos minä siis teen sitä, mitä en tahdo, niin sen tekijä en enää ole minä, vaan synti, joka minussa asuu. Niin huomaan siis itsessäni, minä, joka tahdon hyvää tehdä, sen lain, että paha riippuu minussa kiinni; sillä sisällisen ihmiseni puolesta minä ilolla yhdyn Jumalan lakiin, mutta jäsenissäni minä näen toisen lain, joka sotii minun mieleni lakia vastaan ja pitää minut vangittuna synnin laissa, joka minun jäsenissäni on."

Jakeessa 20 Paavali palaa jälleen vakuuttamaan, että ikuinen minäni ei ole näiden synnillisten taipumusten lähde. Synti asuu minussa ja siksi näin tapahtuu. Oikein ymmärrettynä tämä ristiriita ratkeaa lohduttavalla tavalla. Vaikka "paha riippuu minussa kiinni" j.21, se ei ole koko totuus minusta. Joudun kärsimään sitä ja sen takia, mutta Pyhän Hengen valaisema ymmärrykseni ei enää puolla sen tekoja. En etsi tekosyitä synnilleni. En esiinny tekohurskaana synnittömänä. Tunnustan olevani syntinen ja mikä ihmeellisintä: Tunnustan Jumalan lain oikeudenmukaisuuden ja voin jopa iloita siitä, että laki tuomitsee syntini!, j.22.

Ilman sitä olisin tietämätön ja osaton Jumalan armosta!

Jakeissa 22-23 Paavali erittelee uskovan olemuksen. Hengellinen ihminen, eli "sisäinen ihminen" viittaa ihmisen olemuksen sisimpään, henkeen, jonne Jumala on muuttanut "asumaan" uskoontulon hetkellä. Tällä tarkoitetaan sitä uutta käsityskykyä, ymmärrystä, joka on herännyt havaitsemaan synnin itsessä ja maailmassa ja sitä kautta saanut armon nähdä Jumalan teon Kristuksessa tavaton suuruus. Tämä on aitoa, ehdotonta ja 100 % oikeaa

Pyhän Hengen työtä ja Jumalan läsnäoloa. Paavalin maininta "sisäinen ihminen" viittaa myös siihen Raamatun usein vahvistamaan tosiasiaan, ettei Jumala ole koettavissa ihmisen synnin ruumiin tuntemuksilla eikä sen aisteilla. Jumala koetaan aidoimmin ihmisen sisäisessä maailmassa, jonne Hän on antanut rauhan, ilon, yms. tuntemuksen. Sieltä Jumalan vaikutus ulottuu ruumiiseen ja sieluun. Sisäisen ihmisen ulkopuolella maailma voi järkkyyä ja järkkyykin monin tavoin. Meillä on monenlaista ahdistusta ja vaikeutta. Mutta sisäisessä ihmisessä säilyy nöyryys Jumalan edessä, kiitollisuus Kristuksen uhrin takia, jatkuva kääntyminen Jumalan puoleen rukouksessa ja huokauksessa, jne.

Sisäisen ihmisen vastakohtana on minun "jäsenissäni" vaikuttava lihallinen ihminen. Tämä viittaa fyysiseen olemukseen, mutta myös ihmisen sielunmaailmaan tuntemusten ja ajattelun tasolla. Tämä "toinen laki", synti, on sodassa "mieleni lakia" vastaan. Tässä Paavali käyttää "sisäisestä ihmisestä" nyt nimitystä "mielen laki". Jumalan teko on tullut hengen maailmasta mielen ja ajattelun tasolle. Mieleni ja mielipiteeni asioista muuttuvat, kun tulen näkemään minussa ja maailmassa "kiinni riippuvan" synnin, jonka Jumalan laki on paljastanut ja sen vastakohtana Jumalan armon. Tästä huolimatta synnin laki ON minun jäsenissäni. En voi sitä jättää sivuun kuin käytettyä huonekalua kaatopaikalle.

Room 7:24-25 "Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista? Kiitos Jumalalle Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, kautta! Niin minä siis tämmöisenäni palvelen

mielellä Jumalan lakia, mutta lihalla synnin lakia. ”

Jakeissa 24-25 Paavali yhdistää dramaattisella tavalla kaiken edellä mainitun. Hän huudahtaa totuuden tuntoon tulleen ihmisen huudon tunnustaen: ”minä viheliäinen ihminen”. Koska olen siis täysin kelvoton, kuka minut pelastaa, kuka minut tämmöisenä, synti minussa kiinni riippuvana, voi ylipäättään vapahtaa ja ottaa vastaan? Ihana ja vapauttava vastaus syntiselle ja syntinsä tunnustavalle on kuin voittohuuto taistelun vielä ollessa kesken. Taistelu on kesken, mutta nyt tiedetään jo, että voitto on VARMA. Tapahtui jotakin joka VAHVISTI voiton. Se tiedetään jo, siitä voidaan olla varmoja. Kristus kuoli ristillä ja kantoi minun syntitaakkani. Synti on minussa kiinni, mutta sitä ei lueta enää minulle taakaksi. Jumala katsoo minuun NYT aivan kuin minulla ei enää olisi koko taakkaa kannettavana! Hän ei yksinkertaisesti näe sitä, koska Kristus osti koko taakan! Se on minussa, mutta siitä tuleva seuraus (Jumalan tuomio) ei enää kosketa minua, koska Kristus sovitti kaikki synnin seuraukset!

Siksi saan iloiten, tällaisena kuin olen, sisällisen ihmiseni puolesta, ”mielessäni” ”palvella Jumalan lakia”, vaikka edelleen näen ja koen lihallisessa ihmisessäni olevan synnin todellisuuden, synnin ”lain”. Kuinka sitten ”palvelemme” lakia? Lakia palvellaan tunnustamalla sen ehdoton oikeus, noudattamalla sitä ja täyttämällä sen kaikki ehdot. Kun tulimme uskoon tapahtuiko niin ja uskonvaelluksemme aikana tapahtuuko niin? Täytinkö minä lain vaatimuksen? Voimme vain sanoa: En minä vaan Kristus minussa! Tässä paljastuu sanan ”Kristuksessa” ainutkertaisuus. Uskova on ”Kristuksessa”, ei kristus, eikä

jonkun kristillisen eliittijoukkokristuksen tai globaalin ”seurakuntakristuksen” osa, vaan omana itsenään ”Kristuksessa”. Se tarkoittaa Kristuksen sovitustyön peittämänä olemista. Peite peittää kaiken synnin meissä ja täten vain Jumalalle kelpaava, Kristuksessa sovitettu, ”sisällinen ihminen” näkyy Hänen silmiinsä.

Gal.2:20: ”ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni.” Minä en elä, vaan Kristus minussa, ei tarkoita jotakin ihmeellistä, yliluonnollista, valkoisten hahmojen kohtaamista ja niiden kosketusta, jonka kautta minusta tulisi kristus. Se ei tarkoita, että synti olisi olemuksestani kadonnut. Se ei tarkoita toistuvia ”pyhiä harjoituksia” joiden kautta voisin ”kuolla maailmalle” ja ”lihalliselle minälleni”. Se tarkoittaa Raamatussa kaikkialla läsnä olevaa totuutta: minä olen, tämmöisenä kuin olen, Kristuksessa ja Kristus minussa, se on: olen ottanut vastaan Jumalan tarjoaman syntien sovituksen.

Samaan asiaan viittaa myös olla ”ristillä Kristuksen kanssa”. Gal.2:19: ”Sillä minä olen lain kautta kuollut pois laista, elääkseni Jumalalle. Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu.” Kuinka ristillä oleva voi liikkua enää eteenpäin? Ei mitenkään. Siksi ei ole mitään paikkaa ristiä edempänä. Jos olemme rehellisiä Jumalan edessä, myös koskien meissä olevaa synnin todellisuutta, Pyhä Henki todistaa sisimmässämme yksin Kristuksen kautta saatavasta sovituksista Pyhän Jumalan edessä. Se yksin on riittävä uskon perusta, sen keskus ja

päämäärä. On tärkeää, että käsityksemme pysyy Raamatun opetuksen mukaisena. Tällöin emme saata lähteä ristiltä edemmäs, koska oman viheliäisen tilan jatkuva tunnustaminen pitää meidät riippuvaisina Kristuksen ristintyöstä joka hetki. Se onkin ”synnin ruumiin” todellisuuden käsittämisen ja kokemisen tarkoitus.

Juhani Aitomaa